

Î N C H E I E R E

14 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Burdujan Victor,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Burdujan Victor împotriva Penitenciarului nr. 2-Lipcani cu privire la repararea prejudiciului material, împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 28 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Burdujan Victor și menținută hotărârea Judecătoriei Briceni din 10 martie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 02 octombrie 2015, Burdujan Victor a depus cererea de chemare în judecată împotriva Penitenciarului nr. 2-Lipcani cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 12 iunie 2011, a fost concediat în baza art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, fără a-i fi achitate plățile salariale în conformitate cu legislația muncii.

Invocă că la data de 15 iunie 2016, colegii săi de serviciu care au fost concediați pe aceleași temeuri și, la fel, cu încălcarea normelor de drept, au depus acțiune în instanța de judecată cu privire la recuperarea pagubei materiale.

Menționează că la acel moment a avut probleme de sănătate și era lipsit de posibilitatea de a înainta la rândul său acțiune în instant de judecată.

Susține că era convins că pârâtul va efectua benevol achitarea, deoarece plățile sunt garantate atât de legislația națională, cât și de cea internațională.

Relevă că la data de 30 noiembrie 2011, pârâtul i-a achitat sumele convenite de rând cu ceilalți salariați concediați, care spre deosebire de dânsul se aflau în proces de judecată.

La 21 mai 2015, foștii săi colegi au fost chemați de administrația Penitenciarului nr. 2-Lipcani, pentru achitarea plăților cu titlu de penalitate la suma neachitată ilegal de către angajator la momentul concedierii.

În acest context, aflând despre aceasta, la 04 august 2015, s-a adresat către Penitenciarul nr. 2-Lipcani cu cerere prin care a solicitat achitarea compensației bănești în temeiul art. 330 alin. (2) din Codul muncii, pentru reținerea plăților la momentul concedierii sale în anul 2011, însă a fost respinsă în legătură cu expirarea

termenului de prescripție de 3 ani din momentul când a apărut dreptul său de a solicita compensația cuvenită.

Remarcă că, odată ce fostul angajator și-a onorat obligațiile de plată a compensației față de ceilalți angajați, urma să-i achite și reclamantului, mai mult că restanțele salariale i-au fost achitate doar la data de 30 noiembrie 2011.

În condițiile date, consideră că la data de 30 noiembrie 2011, pârâtul urma să-i achite și penalitatea de întârziere, așa precum reglementează legislația în vigoare.

În continuare afirmă că termenul de prescripție prevăzut de art. 268 din Codul civil nu a expirat, deoarece potrivit prevederilor art. 272 din același cod, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Astfel, în cazul respectiv, insistă că despre dreptului său a aflat doar atunci când altor colegi de ai săi a fost achitată compensația pentru reținerea achitării salariului, iar despre încălcarea acestui drept a aflat doar la data de 16 august 2015, când pârâtul a refuzat să-i achite această compensație în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) din Codul muncii.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 330 alin. (2) din Codul muncii.

Solicită reclamantului repunerea în termen de înaintare a acțiunii, recunoașterea dreptului la achitarea pentru fiecare zi de întârziere a 0,1 % la sută din suma neplătită în termen, în conformitate cu art. 330 alin. (2) din Codul muncii, încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului prejudiciul material pentru 259 de zile de reținere la achitarea salariului în perioada 15 martie 2011-30 noiembrie 2011.

Prin hotărârea Judecătorei Briceni din 10 martie 2016, acțiunea a fost respinsă ca tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 28 iunie 2016, a fost respins apelul declarat de către Burdujan Victor și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 116 alin. (1) și alin. (4), art. 118 alin. (1), art. 121, art. 122 alin. (1) CPC, art. 272 alin. (1), art. 279 din Codul civil, art. 330 alin. (2), art. 355 din Codul muncii, care reglementează aspectele ce țin de repunerea în termen, obligația probațiunii în judecată, relevanța și admisibilitatea probelor, începutul curgerii termenului de prescripție extinctivă, repunerea în termen de prescripție extinctivă, reținerea plăților salariale din vina angajatorului, examinarea cererii privind soluționarea litigiului individual de muncă.

Cu referire la norma citată și în coraport cu materialele pricinii, instanța de apel a reținut că nu au fost stabilite temeuri de repunere în termen a acțiunii în instanța de judecată, iar rigorile legislației muncii nu au fost respectate de către reclamant, or examinarea unei acțiuni depusă în afara termenului legal, în cazul în care cealaltă parte din proces invocă omiterea termenului, constituie o încălcare a principiului legalității și securității raporturilor juridice și, respectiv, o soluție inadmisibilă în ordinea de drept.

La 03 octombrie 2016, Burdujan Victor a depus cererea de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și pasibilă de casare.

Susține că prin eliberarea din funcția de pedagog la gimnaziul din Penitenciarul nr. 2-Lipcani, pentru minori, a fost cauzat un prejudiciu material și moral prin concedierea ilegală și chiar în cazul când nu s-a adresat în judecată împreună cu colegii săi, și consideră că a avut dreptul la despăgubirile care au fost oferite colegilor săi prin hotărârea Judecătorei Briceni din 27 mai 2013.

Afirmă că din motiv de boală nu s-a adresat în instanța de judecată împreună cu colegii săi, care au obținut în instanță câștig de cauză.

Remarcă că nu a omis termenul de prescripție deoarece abia la 27 mai 2013, a fost stabilită încălcarea de către Penitenciarul nr. 2-Lipcani a dreptului colegilor săi restabiliți în funcție la remunerarea pentru lipsa forțată de la muncă și la penalizarea intimatului pentru neachitarea salariului în termen.

Prin urmare, a înaintat cererea de chemare în judecată la 21 octombrie 2015 în termen de 3 ani de la data adoptării hotărârii de către instanță.

Consideră că, examinarea cauzei a avut loc într-un mod discriminatoriu față de foștii colegi de la aceeași instituție de învățământ.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei instanței de apel din 28 iunie 2016, a fost expediată în adresa recurentului la 03 august 2016, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire nr. 16038 (f. d. 70) și recepționată de recurent la data de 06 august 2016, ceea ce rezultă din avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 72).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 03 octombrie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Burdujan Victor, este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Burdujan Victor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Burdujan Victor, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Burdujan Victor, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Burdujan Victor se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță